

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσόμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' εφεξής παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, διηθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν διηρησίας και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα ήριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΕΤΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρ. 40. Έξέμνηνος δρ. 12. Τόμνηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αιθέριου γράσια διατιμ. 50.—
Άμεση δολάρια 4.— Άγγλιας και δλων εν γέ-
μα τών άλλων Κρατών ασάλλνια 10.
Έξέμνηνοι και Τέμνηνοι άναλόγως.

ΕΚΟΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίσει τήν 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αϊ συν-
δρομαί αρχίζουσι τήν 1ην Ιουλιούτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδός Εδριαιδου άριθ. 38, παρά τό Βαρθάμιον

Περίοδος Β'. — Τόμος 31ος

Έν 'Αθήναις, 26 Ιουλίου 1924

Έτος 46ον — Άριθ. 33

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα του Λοχαγού DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Η ευκαιρία αυτή δεν εδόθηκε πριν απ' τή μάχη του Ίνκερμαν.

Στή μάχη αυτή ο άγγλικός στρατός θα πάθαινε όλική καταστροφή, αν δεν έστέλνε γρήγορα έπικουρίες ο στρατηγός Μπισκέ, που στην άρχή οι Άγγλοι τις είχαν άποκρούσει. Οι γαλλικές φάλαγγες συνέχισαν τή μάχη, που βάσταξε όλη τήν ήμέρα κι' ήταν πολύ φονική. Οι Ρώσοι άφισαν δώδεκα χιλιάδες νεκρούς και πληγωμένους, ενώ οι σύμμαχοι μόνο τρεις χιλιάδες.

Κι' όμως οι Ρώσοι δε ζήτησαν άνακωχή για να μαζέψουν τους πληγωμένους.

Ο στρατηγός Κανρομπέρ άποφάσισε να στείλη «κήρυκες» στον πρίγκηπα Μεντσικόφ, για να του έκδηλώσουν τήν έκπληξη του Γαλλικού στρατηγείου για αυτή τήν παράλειψη.

Ο Καρδινιάκ ζήτησε να μεταφέρει αυτός τή διακοίνωση κι' ή αίτησή του έγινε δεκτή.

— Θάρης μαζύ μου, Πέτρο, είπε στον νεαρό λοχία. Βρες μίαν άσπρη σημαία και φώναξε έναν σαλπικτή απ' τόν ούλαμό.

Σε μία ώρα ή σάλπιγγα χτυποσε πρόσκληση για άνακωχή κι' ή άσπρη σημαία ύψώθηκε στα χαρακώματα. Παρευθής τά κανόνια σώπασαν κι' απ' τά δυο στρατόπεδα.

Ένας Ρώσος αξιωματικός πρόβαλε απ' τή χαράδρα και δίπλα του ένας στρατιώτης κρατούσε ψηλά τήν άσπρη σημαία. Χαιρέτησαν κι' οι δυο στρατιωτικά.

Ο ταγματάρχης Καρδινιάκ βγήκε απ' τό χαρακώμα, χαιρέτησε κι' αυτός και διευθύνθηκε προς τόν Ρώσο αξιωματικό.

Στό πρώτο Ρωσικό χαρακώμα, ένας ρώσος λοχαγός του πεζικού τόν υποδέχθηκε, τόν χαιρέτησε άμμιπτα και τόν δδήγησε στο έπιτελείο.

Ο Καρδινιάκ περιμενε να ύποστη όλες τις διατυπώσεις που συνηθίζονται σε παρόμοιες περιστάσεις: να του δέσουν τά μάτια, να του κρατήσουν έξω τήν άκο-

τια. Μπαίνοντας στον προμαχώνα όπου τόν δδήγησαν βγήκε κάμποσους ρώσους αξιωματικούς που φαινόταν οα να τόν περιμεναν. Ο ένας, ο άρχηγός όπως φαινόταν, τόν χαιρέτησε:

— Καλημέρα, ταγματάρχα.

Ύστερα παρουσιάστηκε σε άμμιπτη γαλλική:

— Συνταγματάρχης Κόρφ.

Και δείχνοντας τους αξιωματικούς, έκακολούθησε.

— Οι αξιωματικοί του δευτέρου τάγματος του συντάγματος του Γιακόντς.

— Ταγματάρχης Καρδινιάκ, του 3ου των Άφρικανών κυνηγών, είπε κι' ο φίλος μας, κάνοντας μίαν υπόκλιση.

Κι' έδωσε τή διακοίνωση που ένας αξιωματικός τήν πήρε να τήν πάη στον πρίγκηπα Μεντσικόφ, στο Διοικητήριο.

— Θα περιμένετε τουλάχιστο μία ώρα για τήν άπάντηση, είπε ο συνταγματάρχης Κόρφ. Θέλετε να τιμήσετε τή σαμπάνια μας;

Οι Ρώσοι έχουν έκαιρετική προτίμηση στη σαμπάνια. Ο Καρδινιάκ δέχθηκε χαμογελώντας. Κι' ενώ ο Πέτρος είχε πιώσει γνωριμίες με τους υπαξιωματικούς, οι αξιωματικοί μπήκαν σε μία ύπόγεια σάλα, που φαινόταν πως θα χρησιμοποιε για καταφύγιο στις ώρες του βομβαρδισμού.

— Όρστε που μας άναγκάζετε να τρυπώνουμε και να παίζουμε χαρτιά και να ψήνουμε τό σάϊ μας, ταγματάρχα, είπε γελώντας ο συνταγματάρχης Κόρφ. Άλλ' ός τ' άφίσοιμε αυτά. Άς πούμε για τό Παρίσι, για τά μπουλβάρτα, έχω τόση όρεξη!

«Στά καταφύγια των στρατιωτών, οι ποντικοί είχαν κάνει μία φοβερή επιδρομή.» (Σελ. 274, στ. β')

λουθία του και ν' απαγορεύσουν σε όποιονδήποτε να του μιλήση, έκτός απ' τόν άρχηγό. Αλλά γίνονται πάντα όταν ένας «κύρηκας» απ' τόν έχθρο έρχεται για τή συνομολόγηση άνακωχής.

Οι Ρώσοι όμως δεν ταύδεσαν τά μά-

Κι' η συζήτηση άρχισε θερμή, φιλική, γεμάτη άσπασμα κι' εθυλολογήματα, ένφ την πόντιζε ή σαμπάνια, που ή Έρρίκος όμως τή βρήκε πολύ δυνατή. Όταν θέλησαν να του γεμίσουν τό ποτήρι για τρίτη φορά, άρνήθηκε.

—Θά κινδυνεύσω να μη βρω τά γαλλικά χαρακώματα, είπε γελώντας.

—Δέν επιμένω, ταγματάρχα, είπε ή Κόρφ. Ξέρω πως οι Γάλλοι, στό πιότο δέν τά βγάζουν πέρα μαζί μας. Μά στόν πόλεμο είναι τρομεροί!

Στό ρωσικό στρατό είναι τό συνηθέστερο πράγμα να μεθούν οι άξιωματικοί, να μεθούν και να κυλούν κάτω άπ' τό τραπέζι. Οι όρδινάτσες τους τότε έρχονται, τους περιμαζεύουν με σεβασμό, τους πηγαίνουν στις σκηνές τους και την επομένη οι κύριοι αυτοί δέν έχουν καθόλου ζαλισμένο τό κεφάλι και μπορούν ν' αναλάβουν και τή δυσκολότερη διοίκηση.

Διηγούνται για κάποιον άπ' τους γνωστότερους Ρώσους στρατηγούς, δι, άφου άδειασε δυό-τρεις μπουτλίτσες, άνέβαινε στ' αλόγο του κι' έκανε γενική επιθεώρηση στό στρατεύματά του. Ένας εθρωστος ύπαξιωματικός τόν παρακολουθούσε βαδίζοντας δίπλα του και τόν υποστήριζε κάθε φορά που φαινόταν πάλος οι κανοί της σαμπάνιας τού χαλασάν στην ίσοροπία. Σε μίαν ώρα, οι κανοί είχαν διαλυθή, ή στρατηγός εκάλπαζε δεξιά κι' άριστερά, ανακάλυπτε όλες τις άτέλειες, κι' αν πρόσταζε επίθεση, ή στρατός θά τόν ακολουθούσε μ' ένθουσιασμό και τυφή πεποίθηση σ' αυτόν.

—Ωστόσο ή Καρδινιάκ ζητούσε τρόπο να βρη τόν Ίβάν Μοχίλωφ, και ρώτησε τους άξιωματικούς μήπως ήξεραν κανέναν ύπαξιωματικό μ' αυτό τό όνομα.

—Όλοι άπάντησαν άρνητικά.

Τότε τους διηγήθηκε τις λεπτομέρειες της γνωστής μας ιστορίας και τους έδειξε τή διαθήκη τού γέρο-Μοχίλωφ.

Τόν άκουσαν με θρησκευτική σιγή. —Όλοι οι άξιωματικοί είχαν γίνει σοβαροί. Η άνάμνηση τού Ναπολέοντος άναψε μιά φλόγα σ' όλα τά βλέμματα κι' όταν ή Έρρίκος τελείωσε τή διήγησή του, ή συνταγματάρχη Κόρφ τούσφιξε τό χέρι.

—Είστε γιός ένός άνδρείου! τού είπε. Θά τόν βρούμε τόν Ίβάν Μοχίλωφ, σάς τό υπόσχομαι. Σύμφωνα μ' όσα μάς διηγηθήκατε, πρέπει ν' άνήκει στό πεδινό πυροβολικό. —Αν ζή ακόμη, αύριο θά ξέρω που βρίσκεται.

—Τότε, θά μ' ύποχρεώνατε αν τού δίνατε αυτό τό πορτοφόλι κι' αν τού λέγατε πως θάμουν εύτυχής να ιδώ τόν έγγονο τού άνθρώπου που έσωσε

μιά φορά τόν πατέρα μου-στή Βίλνα. —Τόν φέρνουμε εδώ, στην προσεχή άνακωχή, αν θέλετε.

—Ο Καρδινιάκ δέχθηκε. —Όρισαν ραντεβού στό όχύρωμα Μαλακώφ για τήν ήμέρα που θά τήν κανόνιζαν μόνα τους τά γεγονότα τού πολέμου. Η άπάντηση τού Μεντακώφ είχε φθάσει. Οι Ρώσοι έσφιξαν θερμά τό χέρι τού Γάλλου και τόν συνόδευσαν ως τή μικρή κατηφορία.

Η άπάντηση τού πρίγκηπα έξηγούσε γιατί δέν είχε ζητήσει άνακωχή: Τό παρεκλήσει τού Αγίου Βλαδιμήρου, που οι Ρώσοι τό σεβόνταν εξαιρετικά, είχε λεηλατηθή από τούς στρατιώτες που άποτειλούσαν τήν ξένη Λεγεώνα. —Δέν είναι λοιπόν δυνατό, τελείωνα ή διακόλιωση τού πρίγκηπα, να υπάρχουν σχέσεις έθιμοτυπίας μ' έναν αντίπαλο, που οι στρατιώτες του έκαμαν παρόμοια βεδήλωση.

—Ο στρατηγός Κανρομπέρ άγανακτισμένος διέταξε άνακρίσεις κι' έκαυτηρίασε τήν πράξη σε μιά ήμερησία διαταγή που τήν έκιοινοποίησε και στό ρωσικό στρατηγείο.

—Απ' τήν ήμέρ' αυτή άρχισε ή άνακωχή.

—Ωστόσο άρχισε κι' ή χειμώνας. Ένας χειμώνας τρομερός, που όσοι κατοκούν κλίματα εύκρατα σαν τά δικά μας, δέν μπορούν να τόν φαντασθούν.

Τό Ιππικό υπέφερε περισσότερο. Τ' άλογα γρήγορα γίνονταν σκελετοί και πέθαιναν. Μόνο τ' άραβικά μπόρεσαν ν' άνθέξουν. —Όσο για τόν Άζόφ, αυτός ήταν ντόπιος και δέν είχε λόγο να ένοχληθή από τό κρύο της πατρίδας του.

Είχε δοθή διαταγή να τους κάνουν περίπατο κάθε πρωί για να ξεμουδιάζουν. Μά ήταν άδύνατο να τους βγάλουν τά χαλινάρια, γιατί τά πετσιά είχαν γίνει σκληρά άπ' τό κρύο-μέσα στό αίδερα όπου εκούμπαναν.

Τό κρασί πάγωνε μέσα στό παγούρια και τό κρέας μέσα στις «καράβι-νες». —Επλεναν τ' άσπρόρουχα με ζεστό νερό κι' όταν οι άντρες έστιδιαν τό ρούχο, δέν είχαν στό χέρι τους παρά έναν όγκο σκληρό και κρύο σά σίδερο. —Έξω άπ' αυτά όλα, πλήθος από σαράκια κατέστρεφαν τά ξύλα και στό κα-ταρύγία τών στρατιωτών οι ποντικοί είχαν κάμει μιά φοβερή επιδρομή.

Κι' όμως έπρεπε να κινούνται, να σκάδουν, να φέρνουν τρόφιμα και πολεμοφόδια στις πυροβολαρχίες που έρχονταν άδιάκοπα, να φυλάνε μακρυνές βάρδιες μες στό νύχτα και να κάνουν άνχνεύσεις ως τά έχθρικά φυλάκια, για να προλάβουν αίφνιδιασμούς σαν εκείνον τού Ίνκερμαν. —Έπρεπε τέλος να παλαίψουν και με τή δυσεντερία που είχε άρχισι να θερλίξη.

—Ο Κανρομπέρ έφρόντιζε για όλα με στοργή γι' αυτό είχε γίνει πολύ αγαπητός στό στρατεύμα. Κι' όταν άργότερα ήρθε διαταγή να παραδώσι τήν άρχηγία στό στρατηγό Πελοισί, ύπάκουσε με μιά προθυμία που εκίνησε τό γενικό θαυμασμό.

—Ο Γαλλικός στρατός τότε ήταν ή πρώτος στρατός τού κόσμου και μόνο αυτός ήταν έκανός να βγάλη πέρα μιά τέτοια πολιορκία. Η βοήθεια τών Άγγλων ήταν πολύ μικρή. Οι Ίταλοί ήρθαν στό τέλος της έκστρατείας και τέλος οι Τούρκοι, που γι' αυτούς ή κόσμος πολεμούσε, δέν ήταν σε θέση να προσφέρουν τίποτε.

—Ο τσάρος Νικόλαος πέθανε. —Ο διάδοχός του, Άλέξανδρος ή Β', είχε δώσει κι' αυτός στό στρατεύμα του, που τώρα τό διοικούσε ή πρίγκηπα Τορτσάκωφ, τό σύνθημα τού προκατόχου του: πόλεμος και με τά δόντια!

—Ο χειμώνας πέρασε. Με τήν άνοιξη ξαναήρθε ή εθθυμία που χαρακτηρίζε τόν Γάλλο στρατιώτη. Τό 5ο τών ζουάδων είχε ιδρύσει ένα θεατράκι, όπου κάθε βράδυ οι στρατιώτες περνούσαν εύχάριστα. Οι Άγγλοι δέν έδίσταζαν ναρχωνται από τή Μπαλακλάβα να παρακολουθούν παραστάσεις Γαλλικών έργων και, αν και δέν έννοιωθαν γρή χειροκροτούσαν κι' αυτοί με ένθουσιασμό.

Πολλές φορές τά ρεφραίν μιές όπερέτας τά συνόδευσαν οι ρωσικές κανονίες με πολλή μεγαλοπρέπεια. Κάποτε μιά όβιδα είχε γκρεμισι τή σκηνή, δίχως άλλο δυστύχημα, σά να θελε μόνο και μόνο να ματαιώση τή παράσταση.

—Ένα βράδυ τοιχοκολλήθηκε τό ακόλουθο πρόγραμμα: —'Επειδή ή πρωταγωνιστής έσοκώθηκε κι' άλλοι ήθοποιοί πληγώθηκαν, είμαστε άναγκασμένοι ν' αλλάξουμε τό άρχικό πρόγραμμα που είχαμε άναγγείλει. Θά παίξουμε μιά κωμωδία.

—Είχαν κι' οι Ρώσοι τις διασπαστικές τους. Ένας Ρώσος καλλιτέχνης είχε ζωγραφίσει σ' ένα μεγάλο πανί έναν όγκο σκληρό, που τόν είχε άρπάξει άπ' τό λαϊμό ένας άγριεμένος κοζάκος, κι' είχε στήσει τό σχέδιό του στην κορφή ένός όχυρώματος.

Τις ήμέρες της άνακωχής, άξιωματικοί και στρατιώτες δέν έδίσταζαν να συναδελφωθούν με τους αντίπαλους. Οι Ρώσοι δοκίμαζαν τό γαλλικό κοινάκι, οι γάλλοι τή βότκα, τό αγαπημένο ποτό τών Ρώσων, κι' όταν χωρίζονταν, δέν ήταν σπάνιο να βλέπη κανείς τούς κοζάκους να φεύγουν με γαλλικό πηλίκι και τούς κυνηγούς με ρωσικό σκούφο.

—Υστερα, μόλις οι σάλπιγγες χτυπούσαν παύση της άνακωχής, οι σφί-

ρες άρχιζαν πάλι να σφυρίζουν άπ' τά χαρακώματα στό φρούρια κι' άπ' τά φρούρια στό χαρακώματα.

—Ένα πρωί, μόλις είχε πάψει τό πυροβολικό, είχε συμφωνηθή άνακωχή. —Ο Έρρίκος, μαζί με τόν Πέτρο, διευθύνθηκε στό όχύρωμα Μαλακώφ.

—Ο Καρδινιάκ κοίταξε μ' ένδιαφέρον πόσο είχε μεγαλώσει και τελειοποιηθή τό όχύρωμα, όταν ή Πέτρος τόν άγγιξε στό χέρι.

—Ο Ίβάν Μοχίλωφ! είπε. Νά τος! Στην άντικρυνή όχθη τού χαντακιού, ή γέρος ύπαξιωματικός περιμένα σε στάση στρατιωτική και με ένα νόημα τού ταγματάρχη, πέρασε μιά μικρή γέφυρα και τόν πλησίασε.

—Σχεδόν άμέσως έφάνηκε ή συνταγματάρχη Κόρφ μαζί μ' έναν πυροβολητή.

—Σας άφίνω να φαντασθήτε τήν έκπληξη τού έγγόνου τού Φεδόρ Μοχίλωφ, όταν έμαθε πως είχε άπέναντί του τό γιό τού Γάλλου εκείνου, που ή διαθήκη τού πατέρα του, τό ισρότερο δηλαδή κειμήλιο για ένα Ρώσο, τού έπρόσταζε να τόν σέβεται σαν πρόσωπο ιερό.

—Γονάτισε μπρός στον ταγματάρχη, τού πήρε τό χέρι και τό φίλησε μ' εύλάβεια. —Ο συνταγματάρχη Κόρφ διερμήνευσε τά λόγια του:

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΕΛΗ

—Έρετε όλοι ότι οι πέρδικες φωλιάζουν κοπάδια-κοπάδια κοντά στό ρυάκια, για να σηκώνονται στό παραμικρό σύνθημα κινδύνου και να πετούν, σά μιά φούχτα σπόροι που τούς τινάζει μ' όρμη ή ζευγαί. Τό δικό μας κοπάδι είναι μεγάλο και εθθυμο, κι' έχει τήν κατοικία του στόν κάμπο, στην άκρη ένός μεγάλου δάσους, σε μιά θέση που και καλά προφυλαγμένη κι' έχει πολλή και πρόχειρη τροφή. Γι' αυτό, από τότε που μάθα να τρέχω, χαρτασμένος, μ' όμορφα φτερά, έβρισκα τή ζωή γεμάτη εύτυχία. —Ωστόσο ένα πράγμα μ' άνησυχούσε: Η άρχή τού κοπυγίου, για τήν όποια οι μητέρες μας άρχιζαν να μιλοιν σιγά μεταξύ τους. Ένας παλιός τού κοπαδιού μας μούλεγε συχνά:

—Μή φοβάσαι, Κοκκινέλη, —με λέν Κοκκινέλη επειδή έχω μύτη και πόδια κατακόκκινα. —Θά σε πάρω μαζί μου τήν ήμέρα κεινη κι' είμαι βέβαιος πως δέ θά πάθης τίποτα.

—Είπ' ένας γέρος πέρδικης, εύκίνητος άκόμη και πονηρός, αν κι' έχει δώ και κεί μερικά άσπρα φτερά. Νέος άκόμη, δέχτην' ένα σκάγι στην φτερούγα κι' αυτό τόν έκαμε λιγάκι βαρύ. Παύτο πριν πετάξη, προσέχει περισσό-

—τερο άπ' τ' άλλα πουλιά. Πολλές φορές μ' έπερνα μαζί του ως τήν είσοδο τού δάσους. —Εκεί ύπάρχει ένα μικρό σπιτάκι, χωμένο μέσα στις καστανίες, πουδόν σαν άκατοίκτη φωλιά και κα-τάκλειστο.

—Κοίταξε καλά αυτό τό σπιτάκι, μικρέ, μούλεγε ή γέρος. —Όταν θά δής να βγαίνη κεινος άπ' τή στέγη του, τά παράθυρ' άνοιχτά, τότε να ξέρης πως άρχίζουν τά βάσανά μας.

—Κι' εγώ εμπιστευόμουν σ' αυτόν, γιατί ήξερα ότι δέν θάδλεπε για πρώτη φορά στην ζωή τού άρχη κυνηγιού.

—Τ' άλλο πρωί, τά χαράματα, άκουσα να με φωνάζουν σιγά-σιγά:

—Κοκκινέλη, Κοκκινέλη!

—Ήταν ή γέρος φίλος μου. Τά μάτια του είχαν άσυνείθιστη έκφραση.

—Έλα γρήγορα και κάνε ό,τι και γώ, μού είπε.

—Τόν ακολούθησα, μισοκοιμισμένος άκόμα, κυλώντας πάνω στους σβώλους, χωρίς να πετώ, σχεδόν χωρίς καν να πηδώ, σαν ένα ποντίκι. Πηγαίναμε προς τό μέρος τού δάσους. Περνώνας, είδα κεινος νανεβαίνη απ' τό μικρό σπιτάκι, φως στό παράθυρα και μπρός στην δλάνοιχη πόρτα κυνηγός άρματωμένος, και σκύλους που άνυπομονούσαν. Καθώς περνούσαμε, ένας κυνηγός φώναζε:

—Άς πάμε στόν κάμπο τό πρωί, και τ' άπόγεμα στό δάσος.

—Τότε κατάλαβα γιατί ή σύντροφός μας μάς έπαιρνε στό δάσος. —Όμως είχα δυνατό καρδιοχτύπι, ίδίως όταν συλλογίζόμουν τούς φίλους μου που θά κινδύνευαν.

—Ξαφνικά, τή στιγμή που φθάναμε στην άκρη τού δάσους, οι σκύλοι όρμησαν πίσω μας.

—Σκύφε, σκύφε! μούπε ή γέρος, χαμηλώνοντας τό κεφάλι του.

—Τήν ίδια στιγμή, δέκα βήματα μακριά, ένα όρνίκι άφησ' ένα ξεφωνητό και άνοιξε τρομαγμένο τά μεγάλα φτερά του. —Άκουσα ένα τρομερό θόρυβο και μάς περικύκλωσ' ένα σύνεφο λευκό και ζεστό, με μιά παράξενη όσμή. Είχα τέτοιο φόβο, που δέ μπορούσα πιά να τρέξω. —Εύτυχώς μπήκαμε στό δάσος. —Ο σύντροφός μου μαζεύτηκε πίσω από μιά δελανιδιά, εγώ στάθηκα σιμά του και μείναμ' εκεί κρυμμένοι, κρυφοκοιτάζοντας άνάμεσ' άπ' τά φύλλα.

—Στόν κάμπο, σωστό τουφεκίδι. Σε κάθε τουφεκιά έκλεινα τά μάτια άπ' τό φόβο. —Υστερα, μόλις τά ξανάνοιγα, έδλεπα στό μεγάλο και γυμνό κάμπο, να τρέχουν οι σκύλοι, να μυρίζονται τούς θάμνους και τά βούρλα, να στριφογυρίζουν σαν τρελλοί. Πίσω τους οι κυνηγοί φώναζαν και βλαστημούσαν. Τά τουφεκία έλαμπαν στόν ήλιο. Σε μιά στιγμή, μέσα σ' ένα λευκό συνε-

—φάκι κεινού, νόμισα πως είδα, —αν και κανένα δέντρο δέν ήταν τριγύρω, —να πέφτουν σκορπιστά ένα μούτσο φύλλα. Μά ή γέρος σύντροφός μου μού είπε πως ήταν πούπουλα. —Και πραγματικά, έκαστό βήματα μπροστά μας, μιά ύπέροχη γκρίζα πέρδικα έπεφτε με αϊμόφυρτο κεφάλι.

—Όταν ή ήλιος φήλωσε πολύ κι' άρχισε να κεινη, τό τουφεκίδι σταμάτησε. —Οι κυνηγοί γύριζαν στό σπιτάκι όπου έτριξε μιά φωτιά από κλαδιά και κληματοβερδες. —Συνομιλούσαν με τό τουφεκί στόν όμο, φιλονεικούσαν παιός σημάδεψε καλύτερα, ένφ οι σκύλοι πηγαίνονταν από πίσω, κατάκοποι, με τις γλώσσες έξω κρεμασμένες...

—Τώρα θά φάνε, μού είπε ή σύντροφός μου. —Πρέπει και μες να κάνουμε τό ίδιο.

—Μπήκαμε σ' ένα χωράφι σπαρμένο καλαμπόκι, κοντά στό δάσος, όπου τά πάντα βλάστειναν κι' άνθίζαν. —Άραίοι φασιανοί με ξανθοκόκκινο πτέρωμα ράμφιζαν τούς σπόρους, χαμηλώνοντας τά κόκκινα λωφία τους για να μη φαίνονται. —Α! δέν ήταν άκατάδεχτοι όπως άλλως. Τρώγοντας όλοένα, μάς ρώτησαν μήπως ήξεραμε αν είχε σκοτωθή κανείς δικός τους. —Εν τφ μεταξύ οι κυνηγοί, που στην άρχή έτρωγαν ήσυχα, τώρ' άρχιζαν να θορυβούν. Τούς άκούγαμε να χτυπάν τά ποτήρια τους και νανοίγουν μπουτλίτσες. —Ο σύντροφός μου έκρινε ότι ήταν καιρός να γυρίσουμε στό καταφύγιό μας.

—Τήν όρ' αυτή θάλεγε κανείς πως τό δάσος κοιμόταν. Τό μικρό τέλμα, όπου έρχονται και πίνουν τά άγριοκάτσικα, δέν άναταράζεται τώρα από καμμία γλώσσα.

(Έπεται τό τέλος)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

—'Ηλιοβασιλέμα, παιδιά!... πέφτει κλειστό τό δειλί. —Όλοι, με κρόσχαρη καρδιά, ως πάμε προς τήν ήμουδιά. —Με τόν άνθο κάθε χαράς, τό γέλιο μας, [στό χέλιη...]

—Πάμε να παίξουμε τρελλά, παιδιά, στόν άμμο, τώρα. —Τό κίμα, άκούτε! μάς μιλά και τρελλοπαίχινδα πολλά μάς προσκαλεί να παίξουμε, σιμά του δλη [τήν ώρα...]

—Οι τράτες στην άκρογιαλία σε λίγο δέ ν' άράξουν' κι' οι τραταδόροι τή δουλειά θ' άρχίσουν μεσ' στη σιγαλιά τής νύχτας, μεσ' στο πέλαγος, τά δειχνα [να πετάξουν...]

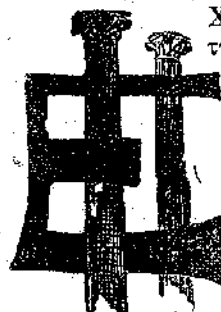
—Σε λίγο, ή ήλιος — τι χαρά! — στό κίμα θά βουτήξει. —Θά χρωματίσει τά νερά, με χρώματα φανταστικά. —Τή θάλασσα, σ' όμοιικό φόντο, θά μάς τή [δειξει...]

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΑΛΗΝΗ

Αγαπητοί μου.

Ως μία φίλη που την αγαπώ πολύ και μου φαίνεται πως το αξίζει. Διαπλάσσοπούλα από μικρή την γνώρισα όταν ήλθε εδώ να σπουδάσει Φιλολογία. Από τότε έλαβα χίλιες αφορμές να εκτιμήσω τα σπάνια προτερήματα του νου και της καρδιάς της. Σήμερα είναι μία μεγάλη κοπέλλα και ζει στην πατρίδα της, όπου έχει μία μεγάλη θέση και μία μεγάλη δράση. Όπως το αξίζει, έγινε και πασίγνωστη και κοσμογνώστη. Δεν ξέχασε όμως τους φίλους που είχαμε τότε στην Αθήνα. Προπάντων, —κολακεύομαι να το πιστεύω,— «τόν αγαπητό της κ. Φαίδωνα». Και συχνά μου γράφει μεγάλα—μα και τι ώραία! —γράμματα, όπου μου εκθέτει τη ζωή της, τα συμβάντα της, τις εντυπώσεις της και τις κρίσεις της για το κάθε τι.

Εγώ πάλι, μ' όλες μου τις ασχολίες, βρίσκομαι πάντα καιρό, τότε άργα και τότε γρήγορα, να της απαντώ. Έτσι, χρόνια τώρα, κρατούμε μία φιλική και φιλολογική αλληλογραφία, που ευχαριστεί κι' ωφελεί και τους δύο μας. Στοχάζομαι μάλιστα πως θα μπορούσε, αν δημοσιευόταν, να ευχαριστήσει και να ωφελήσει κι' άλλους. Γιατί τα γράμματα της φίλης μου είναι αληθινά λογοτεχνήματα, κι' είναι ακόμα αληθινές κριτικές για τα έργα που διαβάζουμε, κι' ακόμα γιατί αποκαλύπτουν την ώραία ψυχή, τη δυνατή διανοητικότητα και το σπάνιο χαρακτήρα αυτής της κοπέλλας.

Δυστυχώς αυτό δεν γίνεται! Δεν μπορώ να δημοσιεύω γράμματα που τα γράφουν για να τα διαβάσω μόνο εγώ. Είναι προσωπικά, εμπιστευτικά, και πολλές φορές λένε πράγματα που ή δημοσίευσή τους θα μας έδινε ίσως ένοχλήσεις, από άλλα πρόσωπα που αναφέρονται σ' αυτά. Θα ήπτε: «κρίσεις φιλολογικές, δεν πειράζει». Να! μα άλλο είναι όταν εμπιστεύεται κανείς μια κρίση του για πρόσωπο ή έργο σ' ένα φίλο του! κι' άλλο όταν τη γράφει, ξέροντας πως θα δημοσιευθή. Προσέχει τότε να τα πη με τρόπο που να μη θίγη πολύ. Γι' αυτό πάντα δυσχεραστήθηκα, όταν έγραφα ένα ιδιαίτερο φιλολογικό γράμμα σε κάποιον κι' άξαφνα το είδα δημοσιευμένο φρονιά-πλατιά σ' ένα περιοδικό ή σε μία εφημερίδα,

όπως μου συνέβη τώρα τελευταία. Αυτός ο κύριος έπρεπε πρώτα να με ρωτήσει, να ζητήσει την άδειά μου. Κι' εγώ λαβαίνω συχνά γράμματα προσωπικά, με πολύ γνωστές υπογραφές, που θάθελα να δημοσιευθούν, γιατί θα μωφελούσαν σε μία φιλολογική υπόθεση, σε μία συζήτηση. Δεν το κάνω όμως. Κι' αν τόκαμα κάποτε, εξήγησα πρώτα την άδεια. Αυτό είναι το σωστό. Και πρέπει να το ξέρετε από τώρα: Ένα γράμμα που λαβαίνετε, και μάλιστα με κρίσεις γι' άλλους, δεν έχετε το δικαίωμα να το δημοσιεύετε, να το μεταχειρισθήτε, παρά ή με την άδεια ή μετά το θάνατο εκείνου που σας τοστέλει.

Αλλά γιατί τάχα θυμήθηκα να σας πω σήμερα για την αλληλογραφία με τη φίλη μου εκείνη και να σας δώσω, έξ' αφορμής, αυτό το μάθημα; Πρέπει να σας το πω: Ό,τι είχα καθήσει να σας γράψω. Το θέμα μου θάταν ή εξοχή, ή έξοχική ζωή που κάνετε οι περισσότεροι τώρα το καλοκαίρι στο ακροθαλάσσι, στον κάμπο ή στο βουνό. Κι' άξαφνα μουρχει' ένα γράμμα από τη φίλη μου. Το άνοιγω, αρχίζω να το διαβάω και τί να ιδώ;... Ίσα ίσα μουγραφε κι' αυτή για τη ζωή της στην έξοχή, στη «Γαλήνη» της!

Α, τί ώραία, τί δροσερή και τί επίκαιρη σελίδα! Αμέσως μου ήλθε να την αντιγράψω, να σας τη δώσω να την απολαύσετε. Μα είχα το δικαίωμα; Α αυτή ή άμνηχανία κι' αυτό το περιστατικό μου έδωσε αφορμή να θυμηθώ και να σκεφθώ όλα έσα σας έγραφα παραπάνω. Έφθασα όμως στο συμπέρασμα πως τη σελίδα αυτή μπορώ εξίκερα να σας την αντιγράψω. Δεν έχει τίποτα το προσωπικό, το ιδιαίτερο. Κι' ακόμα δεν θα σας πω ούτε ιδιωμα εκείνης που την έγραψε, όχι για τίποτ' άλλο τώρα, αλλά για να μη θίξω την αληθινά εθδικτη μετριοφροσύνη της. Λοιπόν ιδού:

«Γαλήνη, Κυριακή, Ιουλίου (;) «Αγαπητέ μου κ. Φαίδων, «Τό έτι σας γράφω με μολύδι μου το συγχωρεί ο τόπος και ο τρόπος: Είμαι καθισμένη στη γη και γράφω άπάνω στο γόνατό μου, σηκώνοντας το χαρτί στο «Στέφανο» του κ. Μενάρδου. «Δεν ξέρω πόσες του μηνός είναι σήμερα, ούτε τί ώρα ξέρω μονάχα πως είναι Κυριακή κι' αυτό άπ' το έ-ι οι έργατες της «Γαλήνης» δεν ήρθαν σήμερα στο χτήμα κι' άκουσα και την καμπάνα του χωριού... Είναι ώραίο να λησμονάη για λίγο τις ώρες και τις ημέρες ο άνθρωπος που στο χρόνο τις λογαριάζει πάρα πολύ και που ή ζωή του κι' ή δουλειά του είναι έτσι χωρισμένη: οκτώ ως έννέα, έννέα ως δέκα κτλ...

«Είναι ήλιος κι' ή γη βγάζει μία ζέση που τα ζιτζίκια ξεκουφίνουν. Μόνο ή θάλασσα φέρνει ένα δροσερό άεράκι, μαζύ με τα γλυκά κυματάκια της και φιλεί μ' αυτά τις άνθισμένες μυρτιές και τους σκαίνους, που καταβαίνουν ως τη ρίζα του ύψώματος από τόποιο σας γράφω...»

«Ε, μου φαίνεται πως έσα κι' αν σας έγραφα εγώ, δεν θα κατόρθωνα να σας δώσω την εντύπωση που σας δίνει αυτή ή εικόνα! Είναι τόσο υπαδλητική! Μεταφέρει διαμιάς στη «γαλήνη» μας παραθαλάσσιες έξοχες, —στην εύτυχία όπου ξεχνά κανείς τις ημέρες και τις ώρες,— κι' εκείνους που ζουν άκόμη στην πόλη και χωρίζουν τη ζωή τους σε όρισμένα κομματάκια από οκτώ ως έννέα, από έννέα ως δέκα και καθέτης... Κι' επιτέλους τι θα σας έλεγα εγώ, άπ' το γράμμα μου, με την πέννα, για μία έξοχή. Μα δυο λόγια μάς τα είπε όλα εκείνη που έγραφε με μολύδι, στο γόνατο καθισμένη χαίμα στη γη...»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Μά έσύ, κόρη μου, είσαι άγγελος; φώναξε ή γυναίκα συγκινημένη. Νάξερεις πόσον καιρό έχομε να βάλωμε στο στόμα μας κρέας!

—Έχω και κάτι να σου πω, κη Καρα, είπε ή Ανθούλα στο λατόμο. Κι' εκάθησε σά να έσκόπευε να μιλήσει πολύ.

—Θά σάρασε να βρής ένα χτηματάκι, να κάθεται με την οικογένειά σου στο σπιτάκι και να καλλιεργής τα χωράφια;

—Ακούς εκεί! φώναξε ο Καρας. Μα ποιος μάς νοικιάζει έμας σπίτι και χωράφια; Με τί ναγοράσουμε βούδι κι' αλέτρι; Είμαστε φτωχοί και κανείς δεν μάς πιστεύεται.

—Μ' αν βρισκόταν κανείς να έμπιστευτή και να σε βοηθήσει και λίγο να καλλιεργήσης το χτήμα, ή θάλεγες;

—Ε, τί θάλεγα;... Και ποιος στραδός δέ θέλει το φως του; Μα γιατί με ρωτάς; Έτσι, για να γίνη κουδέντα, ή με κανένα σκοπό;

—Κύρ-Καρα, έρχομαι από μέρα του πατέρα μου, να σου προτείνω νάρθής στο χτηματάκι που αγοράσαμε άπό την κυρά-Μάρθα. Δεν είναι μεγάλο, μα μπορείς να δουλεύης κι' άλλου με το μεροκάματο.

—Ω! φώναξε ή Καρίνα. Ο Θεός να σας πολυχρονάη! Αυτό το χτηματάκι τ'εχω στην καρδιά μου. Κάθε

φορά που περνά, λέω μέσα μου: «Νά, αυτό θα μάς έφτανε!» Μα πως θάγοράσουμε τα χρειαζόμενα; Έμεις δεν έχουμε λεφτό!

—Θά προσπαθήσουμε να σας οικονομήσουμε, κυρά-Καρίνα. Κι' ές του Αγίου Γεωργίου που μάς έρχεται, έχει ο Θεός.

Κι' ή Ανθούλα, άφου έπαιξε και με τα παιδιά, έφυγε. Δεν πήγε όμως ίσια στο σπίτι της, παρά στη βίλλα. Αφότου σηκώθηκε, δεν είχε ιδή την κυρά-Δεμάρα. Την άγκάλιασε και την έφίλησε με μεγάλη συγκίνηση. Τα μάτια της Ανθούλας μιλούσαν καλύτερ' άπό το στόμα της και τόσο καταλάβαινε τη γλώσσα της ή μητέρα του Γιάννη, ώστε πριν της πη λέξη ή Ανθούλα, της αποκρίθηκε στη σκέψη της λέγοντας:

—Ναι, κόρη μου, ξέρω πόσο μάς αγαπάς!

Αλλά ή Ανθούλα λυπόταν τώρα στο αγαπημένο της εκείνο σπίτι όπου δεν έβλεπε πιά το φίλο της. Στη θέση του ήταν ο εάδελφός του, ο Θωμάς. Άλλά τί διαφορά από τον ένα στον άλλον! Ο Θωμάς αυτός ήταν ένα παιδί κοιμισμένο που δεν έκανε άλλο παρά να τρώη άπ' το πρωί ως το βράδυ. Μόλις κουνήθηκε άπ' τον τόπο του για να πη μία καλήμέρα της Ανθούλας.

Η καλή κόρη είπε τότε στην κυρά-Δεμάρα τα σχέδια που είχε για την οικογένεια του Καρα. Κι' επρόσθεσε πως αν καθένας έδινε κάτι τί, θα μπορούσαν να μαζέψουν έσα λεπτά χρειαζόμενα για μίαν άγελάδα.

—Και βέβαια, κόρη μου. Έγώ μετά χάραξ να πω του Δεμάρα να δώση πενήντα φράγκα.

Η Ανθούλα καταχάρηκε. Αφου θάδινε ο Δεμάρας, κι' ή κυρία Λάντη βέβαια θάδινε, κι' ο γέρο-Αλάρτης κι' ελα.

—Πραγματικώς, ύστερ' από δυο μήνες,

ή κυρία Λάντη γύρισε άπ' το Παρίσι στο έξοχικό της σπίτι. Κι' έμεινε εκπληκτη άμα είδε πόσο είχε αλλάξει ή προστατευομένη της.

—Πώς μεγάλωσες, κόρη μου! της είπε. Μα την άρρώστεια άδυνάτιες λίγο μα πέταξες άνάστημα. Ήμουν πολύ άνήσυχη για σένα και χάρηκα πολύ όταν έμαθα πως έγεινες καλά. Άλήθεια, είπα να σου φέρω ύφασμα για ένα φουστάνι, μα δεν ήξερα πως θα τόθελες ή μήπως θα προτιμούσες κάτι άλλο.

—Άλήθεια, είπε κοκκινίζοντας ή Ανθούλα κάτι άλλο θα προτιμούσα, μα δεν τολμώ...

—Δέγε! άφου σε ρωτώ εγώ;

—Ήθελα να βρω χρήματα για μίαν άγελάδα.

—Πώς; σας ψόφησε ή Κοκκίνω;

—Όχι, όχι! τα χρήματα δεν τα ζητώ για μένα... Άλλά για κάτι φτωχούς, δυστυχισμένους, έπως ήμαστε και μεις άλλοτε, πριν ή κυρία μάς βγάλη από τη φτώχεια και τη δυστυχία...

Κι' ή Ανθούλα διηγήθηκε την ιστορία της οικογένειας Καρα, την άπόφαση του πατέρα της να της παραχωρήσουν το σπιτάκι με τα χωράφια για καλλιέργεια και τη συνδρομή της κυρά-Δεμάρας, που έδινε πενήντα φράγκα.

—Καλά, είπ' εδθς; ή κυρία Λάντη κι' εγώ δίνω το υπόλοιπο. Σ' έτι καλοσύνες κάνεις, Ανθούλα, να ξέρης πως το μισό θα το δίνω πάντα εγώ.

—Ω, κυρία, πολλά δίνετε, πάρα πολλά! Κι' ο κύρ-Αλάρτης, μου είπε, ήθελε να δώση σαράντα φράγκα.

—Ο Αλάρτης ές τους αγοράση το αλέτρι. Έτσι δεν θα τους λείπη τίποτα. Την Κυριακή πήγαμε να δώσης αυτές τις καλές ειδήσεις στους προστατευομένους σου.

Είχε «προστατευομένους» τώρα κι' ή Ανθούλα! Είχ' έρθη ή σειρά της

να πηγαίνη κι' αυτή στα φτωχόσπιτα και να φέρνη, όπως άλλοτε ή κυρία Λάντη στο δικό της, την εύτυχία.

Τις διακοπές γύρισε κι' ο Πάτρ, ο κλος στο μέγαρο. Κι' αυτός έπίσης είχε ψηλώσει πολύ, γιατί εκλείνε τώρα τα δεκαεπτά. Στο πρόσωπο, έμοιαζε λίγο της μητέρας του, αλλά έσο γλυκά και συμπαθητικά ήταν τα μάτια της κυρίας Λάντη, τόσο σκληρά κι' άποκρουστικά ήταν του γιού της. «Ω, καμμιά έμπιστοσύνη δεν γεννούσαν!

Μία μέρα, στο δάσος, ή Ανθούλα άπάντησε τον Πάτροκλο. Ο μικρός κύριος είχε μαζί του και τους έξη σκύλους που άμα είδαν την Ανθούλα, έτρεξαν κοντά της, και της φιλούσαν τα χέρια και πηδούσαν ως το λαιμό της για να τη γλείφουν.

—Α, σύ 'σαι, Ανθούλα; Δεν σε γνώρισα. Δεν είσαι πιά κοριτσάκι. Μεγάλωσες κι' άσπίρσες. Τώρα μοιάζεις σάν άρχοντοπούλα.

—Ήμουν πολύ άρρωστη, κύριε Πάτροκλε.

—Μπάρ; Έγώ ένόμιζα πως οι χωριάτες δεν άρρωσταίνουν.

Και με τον εύγενικό αυτό λόγο, το άρχοντόπουλο της γύρισε την πλάτη. Μι' άλλη μέρα, ή κυρία Λάντη θέλησε να έπισκεφθή το μεγάλο κτηνοτροφείο του κ. Δεβίνη καθώς και τους σταύλους και το χοιροτροφείο του Δελαμότου.

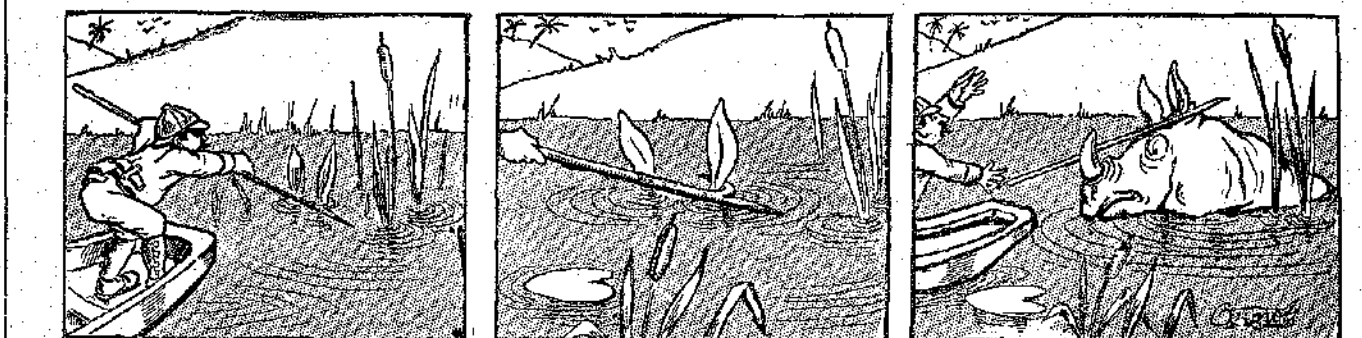
Τα δυο αυτά χτήματα συνόρευαν. Η κυρία πρόσταξε να ζέψουν το άνοιχτό άμάξι, είπε στον Φραντή να καθήση κοντά στον άμαξά, γιατί ήθελε να τον συμβουλευθή για κάποια ζώα που έσκόπευε ναγοράση, και πήρε μαζί της και την Ανθούλα.

—Θά μάθης το γιατί, της είπε.

Μα κι' ο Πάτροκλος θέλησε να συνάδουση τη μητέρα του.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟΤΑΤΟ ΦΥΤΟ...

«Ο Έξερευνητής: —Μα! μα! τί βλέπω; Έχει και Tigeaurum plantus αυτό το ποτάμι... Α, μα δεν

πρέπει να χάσω την ευκαιρία! Είναι φυτό σπανιότατο! Άς το κόψουμε... Ένα... δυο... τρία!...

«Ο Ρινόκερος: —Αι, ταύτα μου! Μα, κύριε!... Θέλετε λοιπόν να σας τραβήξω κι' εγώ ταύτι;

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΙΝΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Το γέννημα του πόθου σου μη σβήσεις το παντοεινά Κι' αν δεν μπορείς για σήμερα να φτάσης τη φωνή του...

Κι' όταν σ' οφτάσης στα ψηλά και πάθουν οι άνοστεναγμοί, Μη σβήσεις τη φροντίδα σου...

Όνειροζέει χοροδρόμοι σε γαλαξένια μάχη, Θαλάσσια, έλευροτόβαρκα, ζητώντας κάποιον άκη...

Και νά! παρήγορο το φώς, - χαράς χρυσό γιορτάσι - Με μία λαχάρια εξωτική...

ΕΚΟΡΧΙΑ ΛΟΓΙΑ

«Ω, σεις, μαργαρίτες του κάμπου άσπροκτυμένες και βελου δένιοι μενεξέδες και άσπροκοκκίνα...

Ήταν ένα όμορφο πρωί π' άσπροκτυμένη σ' είδα, γλυκεριά μου άμυγδαλιά, Γοργοπτεούσαν τα πουλιά...

λαδοβνε κι' ή μαγεμένη πλάση δεν γιάτρωζε όπως πριν...

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

Επιλωμένο στο μικρό του κρεββατάκι, κομμάτι το άγγελουδάκι, Μιά όμορφη παραδείσια το στολίσει...

Το πλατύ κρόστι των βλεφαρίδων του σκιάζει τα μαγουλάκια του που φαντάζουν σαν μπουμπουκία άνοιξιάντικα...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Σήμερα ή Μαρίνα έχει τη γιορτή της και γέμισε το σαλόνι με λουλουδία...

— Καλέ, Μαρίνα, που τα πέτυχε τόσα πολλά λουλουδία, — Μουστειλαν κι' οι εαδέλφες μου πολλά, με γύρισα και σ' έλους...

— Και έχεις και πολλούς φιλάδελφους. Τι όμορφοι που είναι, τι έκτακτα που μυρίζουν, πόσο μάδεσαν!

— Και γυ' δεν ξέρεις πως τους αγαπώ! τους ζηλεύω μωρώ να σου πώ...

— Είδες τι όμορφα που είναι τα πέταλά τους; και ξέρεις, και πατημένοι στο βιβλίο, δεν χάνουν...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο — Πώς κάνουν, Τοτό, ο άόριστος του παιδιού...

Μεταξύ μικρών φίλων — Τάκη, δάνεισε με, σε παιτάκι, κλώδι, πέντε δραχμές...

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Η ΕΣΠΕΡΑ

Ένας ποιητής, για το δειλινό, είναι: Ραίνει με σιωπές, κροστές αντίληξ...

Ένας άλλος ποιητής, για το ίδιο πράγμα, είπε: Πάει ο ήλιος να κρυφτεί...

Όραία και τα δυό. Με τη διαφορά πως ο πρώτος ήταν μεγάλος ποιητής...

Γι' αυτό χαρίζω σε δυό τάξεις εκείνους που λαβαίνουν μέρος στους ποιητικούς μας Διαγωνισμούς...

Όπως ή «Εσπερά» που άς δίνω σήμερα. Είναι βέβαια ένα θέμα παιδικό...

Κοιτάζω ένα μπουκέτο' είναι κάτωσπο όλο από φιλαδέλφους, και στο πλάι ξεβγαίνει μία τούφα άσπρες μαργαρίτες...

Οι όροι του Διαγωνισμού είναι οι έξης: 1.— Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος...

50 Λεπτόν ο γένος ψευδώνυμο συνδρομητή ή άδέλφια των, και δραχμής οι άγορασταί.

3.— Το ποίημα πρέπει να είναι καθαρογραμμένο σ' ένα φύλλο κοινό χαρτί...

Σημείωση:— Τίθονα και το ψευδώνυμο πρέπει να είναι στην όνομαστική...

4.— Όσοι παραλείθουν, για όποιοδήποτε λόγο, να σημειώσουν στην άπάντησή τους...

5.— Βραβεία θάπονερμηθούν χωριστά σε κάθε Τάξη τα όρισμένα, με τις τιμές και τις άμοιβές που βλέπετε...

6.— Ποιήματα είναι δεκτά μέχρι της 20 Σεπτεμβρίου έ. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε, προκήρδσσανται και τρίτος έκτακτος άγωνισμός...

Ναυαγέ της Κυνδίας, έθωσα τα τρία σου άρωτήματα στον κ. Φαίδωνα...

«Ο Κολός Δρόμος»:— Λοπόν τα μικρά σας άδελφία, που θα πάνα φέτο στη Β' του Δημοτικού...

Με την ευκαιρία του σημερινού άγωνισμού, θα άς συστήσω πάλι κι' αυτό:

Ό λογαριαμός σου, Καμέλια, έπιστάθη με 25 δραχμές. Έλλάσα ποδό που ή μαρμά σου, γά να σε έσπινση...

Χίτρω πολύ, Ύπομονησική, που έλαβες τέλος το θέρρος και την ευκαιρία να μου γράφεις...

Κι' έγω δεν σ' έλησμονήσα, Έλένη Καλύβα, και χάρηκα που μου ξανάγραφες...

Έπιοσε δεν είναι, Έκάνθη, αυτό το μεγάλο κακό που μου έμπιστεύσασαι...

Όραίως Έπιστολάς μου έστειλαν αυτόν την έβραμάδα και οι έξης: Χιονοστιβάς, ή φίλδσοφρος...

Νέα Ψευδώνυμα: Πορμενή Ψυχή, ά. (Κρατ' Όμ. Όρχ). Άσπρος Δάων...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Νέα Ψευδώνυμα: Πορμενή Ψυχή, ά. (Κρατ' Όμ. Όρχ). Άσπρος Δάων, ά. (ΠΠ). Παριζιάνα, κ.

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όταν ήταν μικρή, είχε τη μανία της τοιχογραφίας κι' είχε κάνει έλευσινή την κάμαρα που παίζεις...

Πολύ με συγκίνησε το πρώτο σου γράμμα, Κυνελαιτική' Αστέρη. Να, παιδί μου, σε μητέρα σου...

Χίτρω πολύ, Ύπομονησική, που έλαβες τέλος το θέρρος και την ευκαιρία να μου γράφεις...

Κι' έγω δεν σ' έλησμονήσα, Έλένη Καλύβα, και χάρηκα που μου ξανάγραφες...

Έπιοσε δεν είναι, Έκάνθη, αυτό το μεγάλο κακό που μου έμπιστεύσασαι...

Όραίως Έπιστολάς μου έστειλαν αυτόν την έβραμάδα και οι έξης: Χιονοστιβάς, ή φίλδσοφρος...

Νέα Ψευδώνυμα: Πορμενή Ψυχή, ά. (Κρατ' Όμ. Όρχ). Άσπρος Δάων...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Νέα Ψευδώνυμα: Πορμενή Ψυχή, ά. (Κρατ' Όμ. Όρχ). Άσπρος Δάων, ά. (ΠΠ). Παριζιάνα, κ.

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

μπορεί να διαβάσουν βιβλίο του κ. Φαίδωνος, τον «Καλό Δρόμο». Να τους το πής να χαρούν.

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

Όδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνενοδοται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος...

«(B Γ). Ίονικόν Άγρογιάλι, ά. (X + Y = 1/2) Χιονοστιβάς, κ. (3;1) Άνανωδάσις Ψευδώνυμων: Φθονοπωρικό 'Ηλιοβαίλεμα, ά.

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άρχαίον Πολεμιστήν (δέν παύεται, θα βρής άργότερα' διδάσκει όμως τον Όδηγό, γιά να ιδής ποτέ και πως δάμασι Πνευμασικής Άσκησις) Λαόφαι (έστειλα' το γράμμα σου, αν και σε λένε Λάφρα, ήταν όλο δροσιά) Τετραπέταρον (σου ένεκρήθη στο προηγούμενο' σε δέχομαι μετά χαράς) Ρομαντικόν (έλησμονήσαν) Φούλην Σπ. Αγγυλίδου (ίνυσίτα' στον ίδιο φακέλλο μπορείς να βάλεις όχι μόνο τις άπάντησεις σου...

